பலி

“தங்கள் மனமாளிகையிலிருந்து, மன்னவா! என்னை விரட்டிட எப்படித் துணிந்தீர்கள்? என்ன குற்றம் காண்கிறீர்கள் என்னிடம்? எந்தக் கண்களிலிருந்து காதலொளி வீசிற்றோ அவைகளா இந்தக் கொடுமையைக் கக்குகின்றன. தங்களை நான் மணாளனாக ஏற்ற நாளில், மன்னர் அவையிலே தங்கட்கு ஓர் இடம் கிடைக்க நாட்டில் இருந்து வந்த படைத் தலைவர்களிலே ஒருவராகத் தாங்கள் இருந்த போதல்லவா தங்களை நாயகனாகப் பெற்றேன், நாடாளும் நிலை தங்கட்கு வந்ததும், காடாள நான் துரத்தப்பட வேண்டுமா! தங்களுடைய உயர்வு கண்டு உள்ளம் பூரித்துக் கிடந்தவளல்லவா நான், என் நாதனின் வீரமும் தீரமும், பெருங்காவியமாகிறது. என் கண்ணாளனின் காலடியிலே பிரான்சு நாடே கிடக்கிறது. என் கணவனின் சுட்டு விரல் காட்டும் திக்கு நோக்கிச் செல்லும் படைச் சூறாவளியிலே, சாம்ராஜ்யங்களெல்லாம் சரணாகதி ஆகின்றன! உலகமே போற்றிப் புகழ்கிறது, என் உள்ளத்திலே கோயில் கொண்டுள்ள வனை! அவனை யாராலும் அடக்க முடியாது. ஆற்றல் மிக்கவன். அஞ்சா நெஞ்சன் என்று அவனியே புகழ்கிறது. எனினும், என் காதலுக்குக் கட்டுண்டு கிடப்பவர்தான் காவலன்! போர் வீரன் தானா கிடைத்தான் இவளுக்கு? எந்தக் களத்திலே சிக்கி, காலிழந்து முடமாகப் போகிறானோ, கண்ணிழந்து கபோதியாகப் போகிறானோ! இவனை மணம் செய்து கொண்டாளே, இவளுக்கென்ன எழிலுக்குக் குறைவா? என்று ஏளனமொழி பேசியோரை நான் காணும்போதெல்லாம், எப்படிப்பட்டவன் பார்த்தீர்களா, என் கணவன், ஏமாளிகளே! மணிமுடி அவன் காலடியில்! மன்னர்கள் அவனுக்கு அடைப்பக்காரர்கள், மண்டிலங்கள் அவனுக்குப் பூப்பந்து! என்றெல்லாம் எண்ணிக்

கொள்வேனே' ஏறு நடை கொண்டவனே! எட்டுத் திக்கிலும் வெற்றிக் கொடி நாட்டியவனே! என் இதயத்துக்கு இன்பமே! வாழ்வின் ஒளியே! புதிய வையகத்தை எனக்களித்த காதலனே! ஏன்னையா, விலக்கிவிடத் துணிந்தீர்! என்னையா? உமது இன்பவல்லியையா? உண்மையாகத்தானா? கெட்ட கனவொன்று காண்கின்றேனா, இல்லையேல், கெடுமதி கொண்டு என்னை உண்மையிலேயே கொடுமை செய்யத்தான் துணிந்து விட்டீரா? துரையே! மாற்றார்களைக் கண்ட துண்டமாக்கிக் கழுகுக்கும் நரிக்கும் விருந்திட்டு, வெற்றி! வெற்றி! என்று களிநடம் புரிகிறீர் – வீரனின் பொழுதுபோக்கு என்னைச் சித்திரவதை செய்வதுமா, உமக்கு ஏற்ற வீர விளையாட்டு, கண்ட துண்டமாக்கிவிட்டால் கவலையில்லை, என்னை உயிருடன் உலவவிட்டல்லவா, ஓராயிரம் ஈட்டிகளால் இதயத்தில் குத்த முனைந்துவிட்டீர். என் கணவர் என்று களிப்புடன், உரிமையுடன், யாரை நான் கண்டு, கண்டு உளம் பூரித்துக் கிடந்தேனோ, அவரை, ஐயோ! வேறோர் மங்கை, என் மணாளன் என்று உரிமை கொண்டாடுவதா, அதை நான் எங்கோ ஓர் மூலையில் கிடந்து கேட்டுச் சகிப்பதா! நான் ஆரத்தழுவிய அந்த உடலை வேறோர் ஆரணங்கு அணைத்து மகிழ்வதா, நான், வெட்கமும் வேதனையும் பற்றி இழுத்திட பதைபதைத்துப் புரள்வதா? மாளிகையிலும் மலர்த் தோட்டத்திலும், மாலை மதியத்தில் நீரோர் புதியவளுடன் உலவுவது, ஒதுக்கப்பட்டு, விரட்டப்பட்டு, கணவன் உயிருடனிருக்கும்போதே விதவைக் கோலம் பெற்று, நான் விம்மிக் கிடப்பதா! அதோ பார், பாவம், ஜோசபைன், கணவனால் நிராகரிக்கப்பட்டவள், கலங்கித் தவிக்கிறாள். கதியற்றவளானாள் என்று மாதர்கள் என்னைக் கண்டு கசிந்து உருகுவதா – சிறார்கள் கை கொட்டிச் சிரிப்பதா! அன்பரே! எத்தனை எத்தனை இளைஞர்கள், என்னைத் தாங்கள் இன்பபுரிக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு முன்பு, என் இதழமுதுக்கு ஏங்கிக் கிடந்தனர் என்பதை அறியமாட்டீரா, அவர்கள் இன்று, அரண்மனையை விட்டு விரட்டப்படும் என்னைக் காண நேரிட்டால், ஐயையோ! என்னென்ன கேலிமொழி பேசி என்னைக் கொல்வார்களோ! நெப்போலியன் என்ற பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நாடு பல நடுங்கும் என்று பிறர் கூடக் கேட்டதுண்டு, இதோ, நினைத்ததும் நடுக்கமெடுக்கிறதே! சிப்பிக்குள் இருக்கும் முத்தினை எடுப்பானேன், அதைச் சிலகாலம் சிந்தை மகிழ வைத்திருந்துவிட்டு, பிறகு சுக்குநூறாக்கிச் சேற்றிலே வீசு வானேன்? நான், சிப்பிக்குள் முத்தாகி இருந்தேனே! சிரித்துப்

பேசினீர் – தடுத்துப் பார்த்தேன். காதலை வேண்டினீர் – காலங்கடந்த செயல் என்று எனக்கு நானே கூறிக் கொண்டேன். இதயத்தை வென்றீர் – நானளித்த விருந்தும் நாதா! சுவையற்றதல்லவே! பயனற்றது, என்கிறீர், ஓர் பாலகன் இல்லாததால், வெட்கமாகத்தான் இருக்கிறது, எனினும் நமது காதல் வாழ்வு முழுக்க நமக்கே சொந்தம். அதிலே குழந்தை குறுக்கிடுவதையும் கர்த்தன் அனுமதிக்க மறுக்கிறார் போலும் என்றல்லவா எண்ணிக் கொண்டேன். தங்கள் மனம் மட்டும், வேறுவிதமாக எண்ணிடக் காரணம் யாதோ? மன்னவா! நமது காதல் வாழ்விலே 'கனி' கிடைக்கவில்லை என்பதாலே கசப்படைகிறீர், ஒன்று நான் நினைவூட்டுகிறேன், நான் பிள்ளைக் கனி அமுது பெற்றுத் தங்கட்குத் தர முடியாத பாவியாக இருக்கிறேனே தவிர, மலடி அல்லவே! இருவரல்லவா எனக்கு மகன் உளர்! பல கூறினாலும் பன்னிப்பன்னிச் சொன்னாலும், பாறை உருகுமா என்று கேட்கிறார்கள் படித்தறிந்தோர். பாகு மொழியாளே! என்று என்னைக் கொஞ்சு மொழியில் அழைத்து, களத்திலே மட்டுமல்ல, காதல் வாழ்விலே மட்டுமென்ன, என்று கேட்பதுபோல என்னுடன் குலவிய குணாளரே! என்னைக் கொல்லாதீர் – அபலையாக்காதீர் – நான் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டேன் வலிவு இல்லை; காதல் பொலிவினை இழந்திடத் துணிவு பிறக்காது, உள்ளம் படைத்த எவருக்கும். ஊராளும் உயர்நிலை தங்கட்குக் கிடைத்ததும் உள்ளத்தில் உறைபவள்! என்று யாரை அழைத்து வந்தீரோ, அவளையா, பதவிப் பேய்க்குப் பலியிட வேண்டும். வேண்டாம், வேந்தே! வேண்டாம்! வெந்தழிலில் என்னைத் தள்ளிவிட்டு நீர் மணமுள்ள சந்தனத்தை மார்பகத்தே பூசிக் கொள்ளாதீர் – என் கண்ணீரைப் பன்னீராக்கிக் கொள்ளாதீர் – என் காதலைக் கருக்கி அழிக்காதீர். அத்தாணி மண்டபத்தில், புத்தம் புதிய பூவையை அழைத்துக் கொண்டு, நீர் 'ராஜநடை' நடக்கும்போது, உம்மோடு வாழ்ந்து, உமக்காகவே வாழ்ந்து உளமார மதிப்பழிந்து, மரணப் படுகுழியைத் தேடித் தள்ளாடி நடந்து சென்று கொண்டிருக்கிறாள் என்று, உம்மாலே எண்ணாமலிருக்க முடியாது – நிச்சயமாக முடியாது. இறையே! அந்த எண்ணம் உம்மைச் சும்மாவிடாது. உமது கீரிடம் முள் முடியாகும், சிம்மாசனம் சர்ப்பாசனமாகும் – கொலு மண்டபம் கொடுமைக் கூடமாகும், இதயம் சுக்குநூறாகும்! ஆம் தூய காதலின் மீது ஆணை. என்னை மோசம் செய்து விட்டு, உம்மாலே, வாழ்விலே புதிய வாசம் பெற்று மகிழ்ந்திருக்க

முடியாது, நாம் இருவரும், ஒருவருக்காகவே ஒருவர் படைக் கற்றுக்கொள்ள எவள் வருவதாயினும் தங்களிடம் காதல் கொண்டதால் அல்ல என்பதை, நான் நினைவூட்ட வேண்டுமா! ஒரு பேரரசுக்குக் காவலர் நெப்போலியன், அவரை கடிமணம் புரிந்துகொண்டால், அந்தஸ்தும் அதிகாரமும், செல்வமும் செல்வாக்கும் ஏராளமாகக் கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தினாலே மட்டுமே ஓர் ஏந்திழை உம்மை நாடுவாள். நான், தங்களைக்கண்டு மகிழ்ந்தேனே, அதுபோல அல்ல; இப்போது உமக்கு வருபவள், அரண்மனையில் உள்ள ஆபரணாதிகளைக் கண்டு மகிழ்வாள் – எடுபிடிகள் கைகட்டி நிற்பது கண்டு களிப்பாள் – அரச அவையிலே காத்துக் கிடக்கும் கொலுப் பொம்மைகளைக் கண்டு ஆனந்தம் கொள்வாள். உம்மைக் கண்டல்ல. நிச்சயமாக உம்மைக் கண்டு, உள்ளத்தை நான் பெற்று மகிழ்ந்தேன். இப்போது வருபவள், உம்மிடம் குவிந்துள்ள உடைமைகளுக்காக வருகிறாள்!

நிலை உயர உயர, நாதா, தங்கள் நெஞ்சிலே இருந்து வந்த காதல் உலர வேண்டுமா! இது எந்த வகையான நீதியோ! களத்திலே கடும் போரிடும் சாதாரணப் போர் வீரனாக இருக்கும்போது மட்டுமே நான் தங்கட்குத் துணைவியாக இருக்கத் தக்கவளோ! கொலு வீற்றிருக்கும் கோமானானதும் வேறோர் கோதைதான் தேவையோ! கார் காலத்துக்கு ஓர் உடையும் வசந்தத் தின்போது வேறோர் வகையான உடையும் அணிகிறோம் உள்ளத்திலே இடம் பெறும் உத்தமக் காதலுக்குமா, இது? என்னாலே எண்ணிப் பார்த்திடக் கூட முடியவில்லையே. யார் மூட்டினார்.

ஆற்றலரசே! இப்போது உமக்கு வந்துள்ள உயர்வு கண்டு பலருக்குப் பரிவும் பாசமும் சுரக்கும்; அது உண்மை என்று எண்ணிடலாமா? விளைந்த காட்டுக் குருவிகளும், மரம் பழுத்ததும் வட்டமிடும் வௌவால்களும், வாடி இருக்கும் கொக்குகளும், வலைகட்டும் சிலந்திகளும், மனித இனத்திலேயும் இருக்கத்தானே காண்கிறோம். இந்தக் கூட்டத்தில் யாரோ தங்கள் மனதை மாற்றியிருக்கிறார்கள்! வேண்டாம், வெற்றியால் ஏற்றம் பெற்ற வீரனே! என் உள்ளத்தை வேகவைக்காதீர். என்ன செய்ய முடியும் இந்தப் பேதையால் என்று எண்ணுவீர். களத்திலேயே உம்மை எதிர்த்திட யாருக்கும் ஆற்றல் இல்லை என்றால், கலகலெனப் பொலபொலெனக் கண்ணீர் சிந்துவதன்றி வேறேதும் செய்யத் தெரியுமா இவளால் என்று எண்ணுவீர். கண்ணாளா! இந்தக்

கண்ணீர், நீர் இதுவரை கண்ட படைக்கலம் போன்றதல்ல! இது கன்னெஞ்சக் கோட்டை கட்டிக் கொண்டு அதற்குள்ளே ஒளித்துக் கொள்ளும் வஞ்சகத்தையும் சுட்டுச் சாம்பலாக்க வல்ல ஆற்றல் பெற்றது. பிதற்றுகிறாள் என்று கேலி பேசாதீர். பித்தம் பிடித்து பாரிஸ் பட்டினத்து நெடுஞ்சாலைகளிலே நான் பழைய நாட்களை எண்ணிக் கொண்டு, காதல் சிந்து பாடிக் கொண்டும், விளக்குக் கம்பங்களைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டும் ஆடை நெகிழ, கூந்தல் சரிய, அலங்கோல நடனமாடினாலும், ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. மலை உச்சியிலிருந்து, கீழே உருட்டி விடப்படும் சிறு மதலையின் கதி என்னாகும் – எம் மனம் அந்நிலையன்றோ பெறுகிறது.''

இவ்வளவும் இதற்கு மேலும் கேட்கத் தோன்றிற்று உள்ளத்திலே ஓராயிரம் எண்ணங்கள் கொதித்தெழுந்தன, எனினும் ஜோசபைனால், ஒரு வார்த்தையும் பேசமுடியவில்லை, ஹா! என்றாள் – மயக்க மேலிட்டது. கீழே வீழ்ந்தாள் – மூச்சுப் பேச்சற்றுக் கிடந்தாள். நெப்போலியனும் திகைத்துப் போனான்.

ஜோசபைனுக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை– பிரான்சுப் பேரரசுக்கு, இளவரசன் இல்லை!

நெப்போலியன், சக்கரவர்த்தி – நாட்டுக்கு வெற்றியும் கீர்த்தியும் தேடிக் கொடுத்தான் – புரட்சி பொசுக்கப்பட்டு விட்டது – புது முறையை வெட்டி வீழ்த்தியாகி விட்டது – பேரரசனாகி விட்டான். போர் வீரனாகப் பயணத்தைத் துவக்கிய இந்த ரணகளச் சூரன், பேரரசன், பெற்றுத் தரவேண்டிய மற்றோர் சாதனை உண்டே, பரம்பரைப் பழக்கப்படி – அந்த வெற்றியை நெப்போலியன் தேடித்தரவில்லை – குழந்தை இல்லை – வாரிசு இல்லை!

வல்லமை முழுவதும் செலவிட்டு ஆபத்துக்களைத் துரும்பாக எண்ணிப் போரிட்டுப் பெற்ற பேரரசு, நெப்போலியன் வாரிசு இன்றி இருந்தால், என்ன கதியாகும் நெப்போலியனுடைய நெஞ்சிலே இந்த நச்சு நினைப்பு நுழைந்தது – வேகமாக வளர்ந்தது விபரீதமான முடிவுக்கு வந்துவிட்டான், ஜோசபைனை விலக்கி விடுவது, ராஜகுமாரி ஒருத்தியை மனைவியாகக் கொள்வது; அவள் தாயாவாள்; பிரான்சுக்கு ஓர் இளவரசனை ஈன்றெடுத்தளிப்பாள்; பரம்பரை நிலைக்கும், என்று எண்ணினான். துணிந்து இதை நிறைவேற்றித் தீருவது என்று செயலில் இறங்கிவிட்டான். நெப்போலியன் ஒரு முடிவு எடுத்துவிட்டால் தடுத்து நிறுத்த

வல்லவர் யார்? எப்போதுமே புகழொளியைத் தேடித் திரிந்து வந்தவன் நெப்போலியன்! பேராசைப் பெரும் பேய், பதவிமோகம், அவன் உள்ளத்தில் தழலாகிக் கிடந்தது. காதல் மட்டுமென்ன, அவன் திட்டத்தின் வெற்றிக்குத் தடையாக இருந்தால், கசக்கி வீசப்படத்தானே வேண்டும் – அதுதானே நெப்போலியன் முறை. அதை எங்ஙனமறிவாள், அவன் துணைவியாகி, அவன் அரசனாக்கப்பட்டதும் அரசியாக விளங்கிய அழகி, ஜோசபைன் தன் கணவர், எதை வேண்டுமானாலும் செய்வார். இதயத்தை வேறு எந்தக் காரியத்துக்கும் இரும்பாக்கிக் கொள்வார், ஆனால் தன்னைப் பொழியும் கண்ணாளனாகத்தான் இருப்பான் என்று எண்ணிக் கொண்டாள். பேதையே, பேதையே! பேரரசு அல்லவா இப்போது அவனுக்குப் பெரிதாகத் தெரிகிறது. உன் கண் தந்த கவிதையை அவன் இப்போது கேட்டு இன்புற முடியுமா! சக்கரவர்த்தி நெப்போலியன்! நெப்போலியன் உன்னிடம் காதல் வரம் கேட்டான் – காரிகையே! இப்போது சக்கரவர்த்தி ஒரு ராஜகுமாரியைக் கேட்கிறான், இளவரசன் வேண்டுமாம்! பட்டத்தரசன், வாரிசு இன்றியாபோவது. அரசன் மகன் அரசனாக வேண்டும்! அந்த 'ஐதீகத்தை'ப் பாழாக்குவானா? கண் பொத்தினானே, கரம் பற்றினானே, என்று எண்ணிக் கிடக்கிறாயே, அவை காதல் விளையாட்டு! சிருங்கார சாஸ்திரம்! இப்போது அவன் 'ராஜ நீதி'யின்படி நடக்கிறான் – என்று ஜோசபைனுக்குக் கூறக் கூடியவர்கள், யார்? அவளைச் சூழ இருந்த சுந்தரிகள் யாவரும், திகைத்துப் போயினர். நெப்போலியன் இந்தப் பயங்கர முடிவு எடுப்பான் என்று எவரும் எண்ணவில்லை.

நெப்போலியன், ஜோசபைனிடம், கூறினான்.

"சாம்ராஜ்யத்தின் நலனுக்காக, சரசாங்கி! நான் உன்னை விலக்கிவிட்டு, வேறோர் அரசகுடும்பத்து அணங்கைத் திருமணம் செய்துகொள்ள முடிவு செய்து விட்டேன். பிரான்சுக்கு ஓர் இளவரசன் தேவை. அவனை அளிக்கும் கடமை எனக்கு இருக்கிறது" என்றான்.

ஜோசபைன், தன் 'இல்லற ஜோதி'யாகக் கிடைக்க வேண்டுமென்று, மனுவிட்டு நின்றவன்தான் இதே நெப்போலியன். அவள், இவனை அங்காடியில் சந்தித்து மயக்கினவளல்ல, மலர்ச்சாலையில் கண்ணில் பட்டுக் கருத்தில் சென்று நுழைந்தவளல்ல. ஜோசபைன். இருக்குமிடம் அறிந்து சென்று, முகமன் கூறி, மறுத்துவிடக் கூடாது என்று மண்டியிட்டு, அவளை மணமுடித்துக் கொண்டவன், இந்த நெப்போலியன்.

அவன் ஜோசபைனைப் பெறுவதற்கேற்ற சூழ்நிலை அமைந்த கட்டமே, பாவலர்கள் கருத்துக்குச் சுவை தரும் காவியம் போன்றது.

இதோ, துவண்டு வீழ்ந்து கிடக்கிறாள், காதகன் காலடியில், வேறோர் அரண்மனையில், தாதியர் புடை சூழ ஓர் அரசிளங் குமரி, அலங்காரவதியாகிக் கொண்டிருக்கிறாள், கொடியவனுக்கு மனையாட்டியாவதற்காக பிரான்சு சக்கரவர்த்தினியாவதற்காக!

கீழே, மூச்சுப் பேச்சற்றுக் கிடக்கும் காரிகை, இந்தக் களம் சுற்றிக் கடும் போரிடும் கன்னெஞ்சக்காரனுக்குத் தன் இதயத்தைக் காணிக்கையாக்கித் தந்தாள்! வரப் போகிறாள் வேறோர் வனிதை, அரண்மனையில் வளரும் அலங்காரப் பொம்மை, காதலை அளிக்க அல்ல, 'வாரிசு' பெற்றுத்தர!

பிரான்சு நாட்டுப் பெரிய அதிகாரிகள், ராஜதந்திரம் அறிந்தவர்கள், பெண் கேட்கச் சென்று, அந்த 'அன்னத்தை'க் கொண்டு வரப் போகிறார்கள். இதோ, சிறகொடிந்த மாடப்புறா கீழே சாய்ந்து கிடக்கிறது. நெப்போலியன் இந்தப் பேசும் புறாவைக் கொள்ளப் பேசாதனவெல்லாம் பேசினான், முன்பு.

ஜோசபைனுக்கும் நெப்போலியனுக்கும் அறிமுகம் கூட ஆகாதிருந்த சூழ்நிலையில்தான் முதலில்.

புரட்சி மலர், நல்லாட்சி எனும் மணம் வீசும் என்று கருதப்பட்ட – பிறகு, அது நச்சு மலராகிவிட்டது என்று கூறப் பட்டு மக்களை கட்டுத் திட்டத்துக்கு அடக்கி நடந்திடச் செய்யும், படைத்தலைவர் ஆட்சி புகுந்துவிட்ட நேரம். பாரிஸ் பட்டினத்துப் பதட்டக்காரர்களை அடக்குவதற்காக நெப்போலியன் நியமிக்கப்பட்டிருந்த சமயம்.

அப்போது ஒருநாள், அவன் அலுவலகத்தில், ஒரு வாலிபன், பள்ளி மாணவ பருவத்தினன், வந்தான். . . வந்தனமளித்தான், பணிவுடன் ஒரு மனுச் செய்து கொண்டான்.

"என் தந்தை, பெருமைக்குரிய அதிகாரியே! புரட்சிக் காரரால் கொல்லப்பட்டவர். அரசியல் அமளிகளில் அக்கறை காட் டாத ஓர் கண்ணியமான குடும்பம், எம்முடையது. ஒழுங்கை நிலை நாட்டும் பேராற்றலால், நாட்டிலே அமைதியை ஏற்படுத்திய தங்களிடம், நான் வேண்டுவதெல்லாம், என் தந்தையாரின் உடைவாள் திருப்பித் தரப்படவேண்டும் எம்மிடம், என்பதுதான். அவருடைய வீரவாள், எங்கள் குடும்பக் கீர்த்திக்கோர் சின்னம்!

அந்தக் கருவூலத்தை மீட்டுக் கொண்டு வரும் பணியில் மகன் நான் ஈடுபட்டேன் – அருள் கூர்ந்து, வாளை, திருப்பித் தர உத்தரவளிக்கக் கோருகிறேன்'' என்றான் வாலிபன் சிறுவனென்றே கூறத்தகும் பருவத்தினன்.

நெப்போலியன், வாளைத் தந்தான்–முழங்காற் படியிட்டு, அதைப் பெற்றுக் கொண்ட அந்தச் சிறுவன், அதனை மார்புறத் தழுவினான், கண்களிலே அதனை ஒத்திக் கொண்டான், நெஞ்சு நெருக்குருக அதனை நோக்கினான், களிப்புக் கண்ணீர் வழிந்தது. நெப்போலியனுக்குத் தனயன் இவ்வளவு போற்றிப் பூஜிக்கிறானே! குடும்பக் கீர்த்தியிலேதான் இவனுக்கு எவ்வளவு பற்று எத்துணை பெருமை! மிக உயர்தரமான குடும்பமாக இருக்க வேண்டும், இத்துணை மாண்புபெறும் வகையில் இவனை வளர்த்துள்ள மாதா, வணங்கப்படத் தக்கவள், என்று எண்ணினான்.

அவளைக் கண்டான் – காதலிக்கத் தக்கவள் என்று உணர்ந்தான்.

ஜோசபைன், கணவனிழந்தவள் – கண்ணின் மணிகள் போல் இரு புல்வர்களுடன் எளிய ஆனால் பிறர் கரம் எதிர்பாராத நிலையில் வாழ்ந்து வந்தாள்.

அவளுடைய கவர்ச்சியை, விதவைக் கோலம் குலைத்துவிடவில்லை; கட்டழகு கெடாத நிலையில். ஆயினும் கண்வலை வீசாக் காரிகையாக அவள் வாழ்ந்து வந்தாள். அந்தக் கவின்மலரைக் கண்டான் நெப்போலியன், உள்ளத்தை அர்ப்பணித்தான்.

அவன் அங்குச் சென்றது, ஒரு மூதாட்டியைக் காண – முதுமைக் கோலத்தில், ஜெபமாலையை உருட்டிக் கொண்டு கிடக்கும் அம்மையைக் காணச் சென்றான். அழகு மயிலைக் கண்டான்! மாண்புள்ளவன் உன் மகன்! மண்டிலம் இவன் போன்றாரை அளித்திடும் மாதர்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்று முகமன்கூறச் சென்றான், அவன் கண்டதோ விரித்தாடா விடினும் கலாபத்தை இழக்காத நிலையில் உள்ள மயிலாளை! முகமன்கூறச் சென்றவன், காதல் பேசிடும் நிலை பிறந்தது.

அவள் அவனை உடனே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஈராண்டு மூத்தவள் அவனினும், இரு புதல்வர்களுக்குத் தாய்; எனவே, போர்வீரனுடைய காதலை ஏற்றுக் கொள்வதா,

எத்தனையோ அலைகள் இதுபோல எழும் என்று கருதி அலட்சியமாக இருந்து விடுவதா என்று அமைதியாக இருந்தே எண்ணிட முடிந்தது. முடிவில், தன்னை நெப்போலியனுக்கு அர்ப்பணித்தாள்.

களத்திலே கடும் போரிட்டுக் களைத்துப்போய், இரவு படுக்கப் போகும்போதுகூட, நெப்போலியன், ஜோசபைன் பற்றிய நினைவு கொண்டு, காதற் கடிதங்கள் தீட்டுவான். அவ்வளவு பிரேமை அவனுக்கு. இதோ, வெட்டிச் சாய்த்து விட்டான். பட்டத்தரசியாக வேறோர் முகவெட்டுக் காரியைப் பெறத் திட்டமிட்டுவிட்டான்.

நெப்போலியன், தன் 'பிரதாபத்தை'ப் பெரிதாக்கிக் கொள்வதற்காகக் கொடுமை பல புரிந்தான் என்று வரலாற்றுச் சுவடியினர், காரணம் பல காட்டிக் கூறுகின்றனர். அவன் செய்த எல்லாக் கொடுமைகளிலும் ஜோசபைனுக்கு அவன் இழைத்த துரோகம் போன்றது.

ஜோசபைன், அரண்மனையை விட்டு வெளியேற வேண்டிய நாள் குறிக்கப்பட்டுவிட்டது – அதற்கான உத்தரவு பிறந்துவிட்டது.

கண்ணீருக்குக் கட்டுப்படுபவனல்ல, பேராசைப் பேய்க்கு இடமளித்துவிட்ட நெப்போலியன் – பேரரசன்!

நீண்டதோர் அங்கியால் தன்னை முற்றிலும் மறைத்துக் கொண்டாள் அந்த மாதரசி.

அரண்மனைப் பணிப்பெண்கள், அழுத கண்ணினராய், மாடிப்படியில் நின்றனர்; ஏதும் பேசவில்லை, பேசும் நிலையில் இல்லை, செல்கிறேன் என்று கரமசைத்தாள். அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

ஆறு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட வண்டி அவளுடைய பயணத்துக்குக் காத்துக் கிடந்தது, ஏறினாள், சென்றாள் – இதயத்தைத் தந்தவள், இதயமற்றவனுடைய கொடுமையைச் சுமந்துகொண்டு சென்றாள். அந்த நாளை, யார்தான் நினைக்கும் போது, நெஞ்சு நெக்குருகாமல் இருக்கமுடியும்.

ஜோசபைன், மனம் குமுறினாள் – சூது மதியினைச் சாடவும், அவளுக்கு உரிமை உண்டு – எனினும் அவள், இதயத்தை, அர்ப்பணித்து விட்டவள், எனவே தாங்கிக் கொண்டாள். கொடுமையைத் தாங்கிக் கொள்வோம். காலம் பாடம் புகட்டட்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள் போலும்.

புதிய சக்கரவர்த்தினி கொலு மண்டபம் நுழைந்தாள் – ஆஸ்திரிய நாட்டு அரசகுமாரி மேரி லூாசியா, கொலு மண்டபம்தான் நுழைந்தாள், கொற்றவன் நெஞ்சிலல்ல!

நெப்போலியன் பெற்ற புகழொளியை அவள் தன் மாளிகைக்கு மணிவிளக்காக்கி மகிழ்ந்தாள் – கண்களிலே காதல் ஒளி பூத்திடவில்லை.

அவர் கடமை, பட்டத்தரசியாக இருப்பதுதானே! அதை அவள் வாய்ப்பு இருந்தரையிலே செய்தாள்.

நெப்போலியனுக்கு இறங்கு முகம் கண்டதும் மேரி, அவனை விட்டு அகன்றுவிடத் துணிவு பெற்றாள். நெஞ்சில் இடமளித்திருந்தால்தானே, அகற்றிவிட இயலாது. மேரிக்கு அந்தச் சங்கடம், சஞ்சலம் எழவில்லை.

நெப்போலியனுடைய வீழ்ச்சி, எழுச்சியைவிட வேகமாக உருவெடுத்தது. தொட்டதெல்லாம் கெட்டிடக் கண்டான்; திக்கெலாம் பகை மூண்டிடக் கண்டான்; வெற்றியன்றி வேறு அறியாத படை, நிலைகுலையக் கண்டான்; ரஷிய நாட்டுக் கடுங்குளிர் கொட்டிடக் கண்டான்; கொற்றம் அற்று வீழ்ந்து விடும் என்று ஆரூடம் கூறினர்; மற்றுமோர் தீரமான தாக்குதல், மகத்தான ஒரு வெற்றி, மீண்டும் புகழொளி ஓங்கும் என்று எண்ணி எண்ணி ஏமாந்தான். நொந்த உள்ளத்துடன் கிடந்தான். வெந்த உள்ளத்துடன் காட்டு மலர்போல வாழ்க்கையை நடத்திவந்த ஜோசபைன் தன் காதற் கணவர்க்கு வந்துற்ற கதியறிந்து கசிந்து கண்ணீர் மல்கினாள். அவனும் அரசபோகம், அது ஊட்டிய அகந்தை, அதன் காரணமாகப் புதுப்பெண்ணைத் தேடிய அக்ரமம், அந்த அக்கரமத் திட்டத்துக்காக ஆசைக்கினியவளைத் துரத்திய கொடுமை இவைகளை எண்ணினான், கலங்கி யறியாதவன், கலங்கினான்.

ஜோசபைனுக்குத் தன் நிலை குறித்துக் கடிதமும் அனுப்பினான்.

அன்று, அரண்மனை மாடியிலிருந்து இறங்கியபோது அடைந்ததைவிட அதிகமாக வருந்தமுற்றாள், ஜோசபைன்.

ஐயோ! அவருக்கா இந்தக் கதி? அவனி புகழ்ப் பவனி வந்தவருக்கா இந்த நிலை? என்றெல்லாம் எண்ணித் துக்கித்தாள். பறந்தோடி வருவேன், தங்கள் பக்கமிருந்து பணிவிடை புரிவேன், தங்கள் துக்கத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்வேன், துரையே! என்னால்

முடியும், என் இதயம் அதற்கு இடமளிக்கும். ஆனால், உலகம் என்ன கூறும்? உரிமை கொண்டவள் வேறொருவள் இருக்கிறாளே, உதறித் தள்ளப்பட்ட நான், தங்களிருப்பிடம் வருவது முறையாகாதே. இதை எண்ணியே கலக்கம் அடைகிறேன் என்ற கருத்துப்பட, கடிதம் அனுப்பவும் அந்தக் காரிகைக்கு நற்பண்பு இருந்தது – இவ்வளவு கொடுமைகளை இழைத்தவனிடம், கொண்ட காதலை அவள் மறந்தாளில்லை.

நெப்போலியன், பொறியில் சிக்கிய புலியானான். பொறி பலமானது மட்டுமல்ல, புலியின் பல்லும் நகமும் கூடச் சுடர் மழுங்கிவிட்ட நிலை.

எல்பா என்னும் இடத்தில் நெப்போலியன் இருக்கிறான் – வலிவிழந்து, பொலிவற்று, இருள் சூழ்ந்த நிலையில்.

ஜோசபைன், நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடக்கிறாள்.

நாளெல்லாம் அவன் நினைப்பு போலும் – இரவெல்லாம் பழைய நாட்கள் பற்றிய கனவுபோலும். மெலிந்து கிடந்தாள். பூங்கொம்பு பட்டுப்போகும் என்பது தெரிந்துவிட்டது.

அங்கு எல்பாவில் நெப்போலியன். மீண்டும் இவன் எழுவது ஏது! அணைந்தது இவன் ஆதிக்கம்! என்று பலரும் கூறிடத்தக்க நிலையில் கிடக்கிறான்.

நெப்போலியன், எல்பா சென்று நான்கு கிழமைகள் நகர்ந்தன – நோய், ஜோசபைனை அரித்து விட்டது – மனோகரமான ஓர் மாலை, ஜோசபைன் உயிர் பிரிந்தது.

உயிர் பிரியும்போது, அவளுடைய உள்ளத்திலே நெப்போலியன் நினைவு, கரத்திலே நெப்போலியன் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட பதக்கம், உதட்டிலே, "நெப்போலியன்!. . . எல்பா... நெப்போலியன்!!"

29-1-1956

❄ ❄ ❄ ❄ ❄